

doch, indien na twee of drie weken gebruik geen invloed wordt opgemerkt, kan men beter de toediening geleidelijk staken. Meestal wordt driemaal daags tien mg prednison gegeven, liefst in combinatie met nicotinezuur. Symptomatische behandeling kan nodig zijn, wanneer hypertensische spiergroepen, vooral de heupadductoren en de plantaire flexoren, het lopen onmogelijk maken. Spierspasmen kunnen veel last en pijn veroorzaken. Zo nodig moeten orthopedische maatregelen worden overwogen of zelfs zenuwdoorsnijdingen of omsputting van spinale voorwortels. Hevige duizeligheid met evenwichtstoornissen en braken, veroorzaakt door een haard in de hersenstam, kan men bijvoorbeeld goed behandelen met 50 mg chloorpromazine intramusculair. Is het braken over dan geve men dezelfde medicamenten per os. De functie van de urineblaas is vaak gestoord; de patiënten klagen over strangurie en pollakisurie of over incontinentie. Vaak worden de mictiestoornissen vooral bij vrouwen onderhouden door een infectie. Het is dan nodig, na de behandeling van de acute ontsteking, voortdurend kleine hoeveelheden sulfa te geven. De vaak aanbevolen en toegepaste vitamine B complex preparaten hebben geen effect. De houding van de arts blijft het belangrijkste therapeuticum. Het moreel van de patiënt en van zijn omgeving moet zo hoog mogelijk worden gehouden.

Op vele manieren kan men proberen het leven van de patiënten draaglijk te maken, doch zolang het nog niet is gelukt demyelinisatie te voorkomen, is het vooral de persoonlijkheid van de dokter, die de patiënt staande houdt.

N. Bessem

HET LEZEN WAARD

De huisarts moet een grondige kennis bezitten van de voorzieningen, die door de gemeenschap getroffen zijn ten bate van „hulpbehoevenden” in de ruimste zin van het woord. De „Gids voor Maatschappelijk Werk” (uitgave N. Samsom, Alphen aan den Rijn) samengesteld in opdracht van het bestuur van de Nationale Raad voor Maatschappelijk Werk, zou men een encyclopedie van deze voorzieningen kunnen noemen.

In deel I worden de verschillende takken van maatschappelijke zorg en tevens een aantal sociaal-medische onderwerpen behandeld. Speciaal over de „zorg voor bijzondere groepen en in bijzondere gevallen” kan men veel informatie krijgen. Deel II bevat een systematisch gerangschikte beschrijving van alle bestaande instellingen en een overzicht van de tijdschriften en wettelijke regelingen op dit gebied.

Beide delen zijn apart te verkrijgen. De prijs van deel I is f 20,—, van deel II (inclusief 2e supplement) f 25,—.

FILMBESPREKING

De film „Waarover men niet spreekt”, die normaal in de bioscopen circuleert, wil ik graag bij de lezers van „huisarts en wetenschap” aanbevelen, omdat zij op eerlijke en verantwoorde wijze voorlichting brengt over anatomie en fysiologie van voortplanting en baring, ingevlochten in een speelfilm van zeer goed gehalte.

De film behandelt het aloude probleem van het meisje, dat, nog ongehuwd, zwanger wordt en tenslotte een kind ter wereld brengt. Drie instructiefilmpjes zijn in het verhaal van de film ingevoegd. Het eerste brengt anatomie en fysiologie, het tweede de gevaren van de abortus provocatus in tekenfilm, het derde filmpje laat twee bevallingen zien, door de Engelse vrouwenarts Read geleid volgens zijn methode van „Childbirth without fear”. De film is Duits, evenals de gesproken tekst. Bij de instructiefilms wordt een uitstekende, door een arts uitgesproken, Nederlandse tekst gegeven.

De inhoud van de film geef ik in het kort weer: Het achtienjarig meisje, dochter van een weduwnaar-h.b.s.-directeur, ontmoet op een feestje bij een getrouwde vriendin de jonge man, die haar enkele dagen later, buiten medeweten van haar vader, meeneemt op een boottocht. Bij de daartoe behorende picknick, komt een amoureuze ontwikkeling, die

resulteert in een zwangerschap. Nadat de jonge man op botte wijze laat merken dat zijn studie bij een huwelijk zou moeten worden opgegeven, vertelt het meisje hem, ten onrechte, dat de geraadpleegde gynaecoloog haar verklaarde dat zij niet zwanger is. We volgen nu het meisje op een wanhoopstocht langs een aborteur, waar politieambtenaren juist een onderzoek instellen, en vervolgens op een zwerftocht waarbij suicide gedachten haar door het hoofd gaan. Haar vader, die inmiddels door de recherche op de hoogte is gebracht, zet haar het huis uit. Ze wordt door de vrienden, waar ze haar minnaar voor het eerst ontmoette, liefderijk opgenomen. Een kerkgang, waarbij ze getuige is van een doop, betekent een ommekeer in haar leven. De vrouwenarts, huisvriend van haar vader, ontfermt zich over haar, bezorgt haar een baantje als kraamverzorgster, en voert haar, ook door middel van een door hem gegeven cursus (waarbij de instructiefilms worden getoond), terug in het werkelijke leven. Als het kind te vroeg, en operatief, ter wereld komt, ademt het niet direct en we zien de inspanningen van de vrouwenarts het kinderen te behouden tenslotte met succes bekroond. Het gedwongen huwelijk, net op tijd gesloten, en de doop van de jonggeborene, vormen een acceptabel einde van de film.

Het zijn de eerlijke en menselijke wijze, waarop de personen zijn uitgebeeld en ook de zeer hoge, medisch ethische normen, die de medicus in deze film sieren, welke de film maken tot een goede en instructieve voorlichting. Mijn jonge patiënten, en hun ouders, raad ik aan deze film te gaan zien en ik zou haar ook in onze huisartsenkring warm in de aandacht willen aanbevelen.

Natuurlijk is er kritiek mogelijk op deze film. Ik wil alleen de volgende punten even noemen. De methode Read is de onze niet en ik vind „pijnloze baring” een slechte vertaling van „Childbirth without fear”. De intrige bevat vele toevaligheden, terwijl de h.b.s.-directeur wel een zeer povere pedagoog is; over de ongehuwde vader, als apart probleem, wordt niet gerept. Toch heeft de film als verdienste dat zij, ieder die haar ziet, tot nadenken en tot discussie brengt over een onderwerp „waarover men niet spreekt”, doch waarover wij artsen dienen na te denken en voor te lichten, zoveel als in ons vermogen ligt.

W. P. C. Knuttel

EUROPEES GERIATRISCH CONGRES

Het derde Europese Congres van de Europese Klinische Sectie van de Internationale Vereniging voor Gerontologie zal worden gehouden van 13 tot en met 16 september 1961 in Scheveningen. Als hoofdonderwerpen zijn gekozen: ouderdom en psychische stoornissen, ouderdom en kanker, ouderdom en haematopoiesis, ouderdom en beroep, voeding van bejaarden en seksuele problemen van bejaarden. De officiële talen zijn Engels en Frans.

De zaterdag zal gewijd zijn aan de drie laatstgenoemde onderwerpen die van bijzonder belang mogen worden geacht voor de huisartsen. Op deze dag zijn in het bijzonder de Nederlandse huisartsen welkom. Het congres wordt afgesloten met een eenvoudige maaltijd, waarna er nog een gezellig samenzijn volgt. De kosten bedragen f 80,— voor de deelnemers, f 40,— voor hun dames, f 20,— voor degenen die alleen zaterdag willen komen. In deze bedragen zijn ook de kosten van de zaterdagavonden begrepen.

POLIOMYELITISVACCIN

Met ingang van 30 maart aanstaande kan door het Rijks Instituut voor de Volksgezondheid poliomyelitisvaccin, bereid volgens het Salk-principe geleverd worden in twee verpakkingen: a. ampul à 1 dosis, prijscourant no. 350.1; b. flesje à 10 doses, prijscourant no. 350.10.

De A-, B-, C- en D-prijs van het vaccin bedraagt voor a: f 4,05, f 3,65, f 3,05 en f 2,65; voor b f 36,45, f 32,85, f 27,45 en f 23,85.